

РЕШЕНИЕ

№ 12

гр. Благоевград, 10.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **РУМЯНА С. МИТЕВА-НАСЕВА**

при участието на секретаря Величка Н. Оркова
като разгледа докладваното от РУМЯНА С. МИТЕВА-НАСЕВА Гражданско дело № 20231210101696 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното :

Производството е по реда на чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от КТ.

Образувано е по повод депозирана искова молба от ищеца Д. К. С. против ответника Териториално поделение “Държавно Горско Стопанство Симитли“ /ТП „ДГС Симитли“/, представлявано от директора – инж. Благой Кишев.

В исковата молба се твърди, че в ТП „ДГС Симитли“ ищецът е работил на длъжността „горски стражар“, за което е имал сключен трудов договор с № 10/09.03.2009 г. и Допълнително споразумение № РД- 07-24/08.04.2015 г.

Посочва се, че със Заповед № РД-07-406/26.07.2023 г. на Директора на ТП „ДГС Симитли“ му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“.

Излага се, че заповедта за налагане на наказание е незаконосъобразна, като при издаването и са допуснати нарушения на разпоредбите на КТ, които са основание за отмяната и, като се излагат съображения в тази насока.

На първо място се сочи, че не е изпълнена процедурата по чл. 193 КТ, тъй като в рамките на дисциплинарно производство обяснения от С. не са искани във връзка с конкретно вменените му със заповедта нарушения на трудовата дисциплина.

На второ място се изтъква, че заповедта е издадена извън преклузивните срокове по чл. 194 К, което е абсолютно основание за отмяната ѝ.

На трето място се поддържа, че посочените в заповедта фактически и правни основания са формални и без яснота относно конкретното нарушение, което се твърди, че е извършено, както и начина, по който същото е установено, респ. защо се свързва с ищеца по делото. Твърди се, че това препятства както правото на защита, така и осъществяването на съдебен контрол за законосъобразност. Излага се, че твърденията на работодателя са твърде общи, неконкретизирани, а по съществото си и неверни. Соци се, че е налице неизпълнение на императивната норма на чл. 195 КТ, изискваща в заповедта за налагане на наказанието да се съдържат данни за нарушителя, наложеното наказание и законния текст, въз основа на който се налага, описание на нарушението и времето и мястото на извършването му.

Излага се, че в заповедта никъде не е отразено при какви условия се твърди

допускането на нарушение, както и по какъв начин същото е свързано именно със С.. Твърденията, че в МПС е открит материал с негова ДКМ по никакъв начин не обосновава нито защо е прието, че нарушението е извършено на 16.05.2023 год., нито въз основа на какво работодателя е приел, че на тази дата С. е извършил маркиране и експедиране на дървесина и др. обстоятелства, които касаят съставомерността на твърдяното нарушение. Сочи се, че неизпълнението на задължението за ясно, точно и конкретно описание на всяко едно нарушение, обосновава неизпълнение на задължението по чл. 195 КТ, която норма е императивна и нарушението и е абсолютно основание за отмяна на заповедта за налагане на наказание.

Твърди се, че в заповедта са цитирани правни норми, за които в обстоятелствената ѝ част няма изложени твърдения, като от атакувания акт не става ясно кои конкретни заповеди на работодателя ищецът не е изпълнил, кои са неспазените технически и технологични правила, както и кои са конкретните задължения, които не са изпълнени на спорната дата. респ. от какво произтичат същите, а това е основание за отмяна на заповедта.

На следващо място се оспорват изцяло доводите на работодателя за наличието на нарушенията, посочени в атакуваната заповед.

Твърди се, че на 16.05.2023 год. С. не е осъществявал действия както по полагане на КГМ на дървесина, така и по експедиция на дървен материал, а точно обратното - по устна заповед на старши лесничей в ТП „ДГС Симитли”, ищецът е бил на обход в ОУ „Димов рид” за проверка на обектите за промишлен дърводобив, поради което същия не е участвал в маркирането на дървесина, нито пък с експедиране на същата с товарен автомобил с марка „МАН“ с рег. № **** собственост на ****, който се коментира в заповедта и с който се свързва твърдяното нарушение.

Сочи се, че изцяло неверни са твърденията, че посоченото в Заповедта МПС е експедирано на спорната дата от територията на ДГС, както и че в подобни действия ищецът е взел участие.

Сочи се, че маркирана с ДГМ на С. дървесина се намира в централен склад, както и е извозвана на други дати от съответните сечища, които предхождали спорната дата и нямат никаква връзка със задържано МПС на 16.05.2023 год. Ето защо се излага, че С. не е допуснал нито маркиране на дървесина по начин, който да не съответства на правилата, нито пък е експедирал такава без съответните документи. Обстоятелството, че конкретно МПС е извършвало превоз без документи, се посочва, че няма връзка с ищеца по делото и твърдените нарушения не могат да се вменят като такива на С., тъй като маркирана от него дървесина се намира на различни обекти, експедирана в друго време и при други обстоятелства, за което на съответните Дружества са издавани и съответни документи. Извършеният на 16.05.2023 г. превоз се твърди, че няма никаква връзка със С. и на същия не могат да се вменят неизпълнения на задължения.

Предвид горното се твърди, че нито едно от сочените нарушения не е допуснато от С. и на същия неправилно е издадена заповед за налагане на наказание - „дисциплинарно уволнение”, поради което се иска отмяна на заповедта, като незаконосъобразна.

Като последица от незаконосъобразността на атакуваната заповед се твърди, че са налице основания за възстановяването на С. на работа - на длъжността, заемана до уволнението му - „горски стражар“ в ТП „ДГС Симитли”. Твърди се, че след уволнението ищецът е останал без работа, поради което ответникът на основание чл.344, ал.1, т.3 КТ във вр. с чл. 225 КТ му дължи обезщетение за времето, през което е без работа, но за не повече от шест месеца, считано от 26.07.2023 год. /датата на прекратяване на трудовото правоотношение/, в размер на по 1 600 лв. месечно. Сочи се, че за периода от 6 месеца дължимото се обезщетение възлиза в размер на общо 9 600 лв., които работодателят дължи ведно със законната лихва върху сумата. Претендират се сторените по делото разноски. В проведено на 14.12 2023г. съдебно заседание по искане на процесуалния представител на

ищеца е допуснато изменение на иска по чл. 225, ал.1 от КТ по отношение на неговия размер за сумата от 11 040 лева, при месечен размер от 1840 лева.

Ответникът, в срока за подаване на отговор, е подал такъв, в който се оспорват исковите претенции. Сочи се, че твърденията на ищеца не отговарят на действителните отношения между страните. Не се оспорва от ответника, че на 26.07.2023г. е издал Заповед №РД-07-406/26.07.2023г. за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ на ищеца, като се сочи, че същата е правилна и законосъобразна, издадена в съответствие с разпоредбите на Кодекса на труда и мотивирана. Не се оспорва, че ищецът е заемал длъжността „Горски стражар“.

Излага се, че от ищеца Д. С. са поискани писмени обяснения във връзка с конкретното нарушение на трудовата дисциплина с писмо -искане изх. № ТП-01-118 от 29.05.2023г., получено от същия на 29.05.2023г. в 14:42 часа и второ писмо - искане с изх. №ТП-01-119/06.06.2023г., получено на 06.06.2023 г. в 14:18 часа, като същият е дал писмено обяснение с вх. №ТП-01-118- 1 от 29.05.2023г. и №ТП-01-119-1 от 06.06.2023г.

На следващо място се твърди, че сроковете за налагане на дисциплинарно наказание са спазени и отговарят на изискването на чл.194 от КТ. Твърди се от ответника, че от датата на установяването, от откриване 16.05.2023г. на нарушението/ до датата на налагане на наказанието са минали не - повече от 2 месеца и не е изминала повече от една година от извършването, поради което се твърди, че са спазени сроковете за налагане на дисциплинарно наказание по чл.194, ал.1 от КТ. В тази връзка се излага, че на 22.06.2023г. с вх. № 10-02-16 /22.06.2023г. ищецът е представил болничен лист № Е 2023 0918965, от който е видно, че е излязъл в отпуск по болест за периода от 22.06.2023г. до 30.06.2023г. На 30.06.2023г. с вх. № 10-02-18 /30.06.2023г. е представил болничен лист № Е 2023 0918974, от който е видно, че е излязъл в отпуск по болест за периода от 01.07.2023г до 05.07.2023г. и на 11.07.2023г. с вх. № 10-02-25 /11.07.2023г., ищецът е представил болничен лист № Е 2023 0842300, от който е видно, че е излязъл в отпуск по болест за периода от 06.07.2023г до 25.07.2023г., следователно се прави извод, че през този период не са текли никакви срокове, следователно е спазен двумесечния срок за налагане на дисциплинарно наказание.

По отношение на всички останали твърдения в исковата молба се изразява становище, че са неверни, необосновани, немотивирани, неоснователни и без доказателства. Твърди се, че заповедта съдържа всички необходими реквизити, според чл.195 от КТ, доколкото в същата е посочен нарушителя, нарушението и кога е извършено, наказанието и законния текст, въз основа на който се налага, както от обективна така и от субективна страна. Ответникът посочва, че в заповедта било вписано, че на 16.05.2023г. в качеството му на „горски стражар“ в ТП „ДГС Симитли“ ищецът е маркирал с контролна горска марка /КГМ/, Серия А № 5431 дървесина, подробно описана в отговора. След нейното маркиране е допуснал дървесината да бъде експедирана без надлежно издаден за целта превозен билет с товарен автомобил с марка МАН с рег.№ **** собственост на ****, с. Полена. Сочи се, че на част от секциите била поставена КГМ, като една от тях е с четлива абrevиатура Серия А номер 5431, съгласно Протокол с вх. № 10-03-49/17.05.2023г. от комисия извършила проверката на задържания автомобил от служители на ИАГ, гр. София и РДГ - Благоевград в Централен склад „къщата“ при ТП „ДГС Благоевград“. Сочи се още, че проверката на задържания автомобил с дървесина описана по-горе е извършена от служители на ЮЗДП ДП и служител на РДГ- Благоевград. В публичния регистър на ИАГ се сочи, че била извършена справка, за издадени удостоверения по чл.235 от ЗГ и удостоверение № 2622/04.02.2013г. издадено от ИАГ, гр. София, от която било установено, че КГМ със Серия А № 5431 е на ищеца Д. К. С. - горски стражар при ТП „ДГС Симитли“.

Поддържа се от ответника, че ищецът не е изпълнил законни нареждания на работодателя си, съгласно чл.187, т.7 от КТ. В тази връзка се сочи, че със Заповед № РД-07-50 от 19.01.2023г. на служителя било вменено задължението „Издаване на електронни

превозни билети за транспортиране на дървесина от държавни горски територии ...“, както и „Издаване на електронни превозни билети за транспортиране на дървесина чрез специализирано устройство с операционна система „Андроид“ и термо принтер при спазване на изискванията на закона и вътрешните предписания на предприятието и поделението, относими към дейността ...“, което е неизпълнение на чл.187, т.3 от Кодекса на труда, а именно неизпълнение на възложената работа, неспазване на техническите и технологични правила, съгласно Утвърдена длъжностна характеристика от раздел I, т.27 и валидно сключен трудов договор № 10/09.03.2009г. Посочва се още, че незаконното експедиране на голямо количество дървесина, без издаден превозен билет, с който се доказва законния произход, маркирана с КГМ на служителя представлява сериозно нарушение на трудовата дисциплина, като с това деяние е нарушена и разпоредбата на чл.187, т.10 от Кодекса на труда, а именно на други трудови задължения, предвидени в закони и други нормативни актове, като в настоящия случай, ищецът не е изпълнил задълженията предвидени в чл.211 от Закона за горите и чл.15 от Наредба № 1/30.01.2012г. за контрол и опазване на горските територии.

Твърди се, че наложеното наказание е съобразено с тежестта на нарушението, имайки предвид, че дисциплинарното наказание „уволнение“ е най-тежкото дисциплинарно наказание. Сочи се, че деянието е извършено от ищеца, същото представлява сериозно нарушение на трудовата дисциплина и не може да остане безнаказано, имайки предвид, че води до финансова злоупотреба. Излага се, че заповедта е подписана от надлежен орган на властта, какъвто в случая е Директора на ТП „Държавно горско стопанство Симитли“, подпечатана с печата на предприятието /поделението/, връчена е на ищеца и подписана от него. Сочи се, че съгласно Правилника за организацията и дейността на „Югозападното държавно предприятие“ чл. 25 поделенията по чл.24, т.1 се представляват от своя директор, т.7. - са работодатели по смисъла на пар. 1. т.1 от допълнителните разпоредби на КТ.

Твърди се, че в конкретния случай на ищеца задълженията са му регламентирани както в Длъжностната характеристика, с която се е запознал, така и в изрична Заповед № РД-07-50 от 19.01.2023г., следователно се сочи, че са налице законовите основания по чл.187, ал.1, т.3, т.7 и т.10 и чл.126, т.7 и т.13 от КТ - „неизпълнение на законни разпореждания по Заповед на Директора на ТП „ДГС Симитли“, респективно на трудови задължения, предвидени в закони и други нормативни актове или определен при възникването на трудовото правоотношение по Длъжностна характеристика“, с които е регламентирано едно от основните му задължения.

Излага се, че преди налагане на дисциплинарното наказание „уволнение“ е спазено изискването на императивната норма на чл.193, ал.1 от КТ, поискани са обяснения от служителя, като същия е дал писмено обяснение с вх. № ТП-01-118-1 от 29.05.2023г. и № ТП- 01- 119-1 от 06.06.2023г., които са били взети предвид при издаването на атакуваната заповед, поради което се сочи, че няма нарушаване на материалния закон, и несъобразяване с чл.193 ал.1 от КТ.

Твърди се, че преди издаването на процесната заповед са били обсъдени всички събрани доказателства, след което работодателя е стигнал до категоричния извод за ангажиране на дисциплинарна отговорност на горския стражар. По отношение на исканото от ищеца обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ в размер на 9600 лева, ведно със законната лихва считано от датата на уволнението до окончателното изплащане на сумите, както и за направените разходи по делото, ответникът възразява, като сочи, че тъй като правният интерес не зависи от действителното съществуване на твърдените факти, необоснована е претенцията за исканото обезщетение за оставане без работа на ищеца по трудово правоотношение за шестмесечен период след уволнението. От приложеното удостоверение с изх. №11-00-66/05.09.2023 г. за получено брутно трудово възнаграждение за м. май 2023г. на Д. С. се установява, че е начислено и изплатено брутно трудово възнаграждение в размер на

1840,00 лв.

С оглед на всичко това се прави искане за отхвърляне на предявените искове.

В съдебно заседание, ищецът се явява лично и с упълномощен процесуален представител – адв. Б., която от името на доверителя си прави искане за уважаване на предявените претенции.

Ответникът, редовно и своевременно призован се представлява от процесуален представител – главен юрисконсулт Веселинска, която прави искане за отхвърляне на претенциите. В срок депозира писмена защита.

Съдът като взе предвид становищата на страните и обсъди събраните по делото писмени и гласни доказателства, прие за установено следното от фактическа страна :

По делото не е спорно, че страните са обвързани от трудов договор, по силата на който към момента на издаване на заповедта за налагане на дисциплинарното наказание ищецът е работил при ответника на длъжност „горски стражар“. От длъжностната характеристика за „горски стражар“, връчена на Д. К. С. на 09.11.2021 г., в раздел I, т.27 се установява, че към основните функции и задължения на ищеца спада и издаването на електронни превозни билети при транспортиране на дървесина, чрез специализирано устройство с операционна система „Андроид“ и термо принтер при спазване на изискванията на закона и вътрешните предписания на предприятието и поделението, относими към дейността.

По делото е представена Заповед № РД-07-50/19.01.2023г. на Директора на ТП „ДГС Симитли“, с която на служителите на ТП „ДГС Симитли“ е вменено задължение „да издават електронни превозни билети за транспортирането на дървесина от държавните горски територии....“.

От ответника е представен Протокол вх. № 10-03-49/17.05.2023г. на комисия извършила проверка на задържания автомобил с рег. № *** в Централен склад „Къща“ при ТП ДГС Благоевград, при която е констатирано, че същият товарен автомобил е натоварен с дървесина от дървесен вид „бук“ с дължина на секциите 2,5м, за която е представен Превозен билет /ПБ/ № 12937/00142 от 16.05.2023г. издаден на 11:19 ч. от *** – служител в ТП „ДГС Симитли“. Купувач и получател на дървесината е посочена фирма **** с направление с. Крупник (адрес – централен склад). Обема на транспортираната дървесина по превозния билет е 14,10 куб.м от 74бр. секции от дървесен вид „бук“, категория : ОЗМ. При проверка в информационния портал на ИАГ – гр. София на качените снимки на превозваната дървесина към този превозен билет е установено, че няма поставени пластини и КГМ на част от натоварените секции. На част от секциите поставена КГМ като една от тях е с четлива абrevиатура с № А 5431, но същата неотговаря на записаната в превозния билет. След извършена справка е установено, че същата е на горски стражар Д. С. – служител на ТП „ДГС Симитли“. Реално измерения обем на натоварената на автомобила дървесина е 16,67 куб.м – 87бр. секции, от които само на 24бр. секции са били поставени пластини, които по обем не отговарят на описаните такива в превозния билет.

С писмо-искане изх. № ТП-01-118 от 29.05.2023г. Директора на ТП „ДГС Симитли“ е изискал писмено обяснение от ищеца във връзка с констатирано нарушение съгласно Протокол вх. № 10-03-49/17.05.2023г., което е връчено на ищеца на 29.05.2023г. в 14:42 часа. Видно от писменото обяснение на ищеца от 29.05.2023г., последният посочва, че не знае защо КГМ № А 5431 е била на материали натоварени в автомобил с рег. № Е 10140 КТ, собственост на фирма ****, тъй като на 16.05.2023г. по устна заповед на старши лесничея е бил на обход в ОУ „Димов рид“ за проверка на обектите за промишлен дърводобив, след което се е прибрал в къщи около 17:30 часа. Около 20:00 часа е бил извикан в с. Крупник от старши лесничея за указване на съдействие на служител на ИАГ.

С писмо-искане изх. № ТП-01-119/06.06.2023г. ответника е изискал писмено обяснение от С., който е дал писмени обяснения на 06.06.2023г., в който потвърждава, че на

16.05.2023г. по устна заповед на старши лесничея е изпратен на обход в „ОУ Димов рид“. На този ден не е извършвал маркиране и експедиция на дървесина, като посочва, че има издадени превозни билети с натоварена букова дървесина на фирма „ГМ Трейд 2019“ от предходни дни и е описал техните номера.

Видно от заповед № РД-07-406/26.07.2023 г. на Директора на ТП „ДГС Симитли“, връчена на ищеца на 26.07.2023г., с нея на основание чл. 195, ал.1, чл. 192, ал.1 във вр. чл. 188, т. 3 от КТ и чл. 187, ал., т.3, т.7 и т.10 във вр. чл. 126, т.7 и т.13 от КТ му е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“. В изложените мотиви се сочи, че на 16.05.2023 г. в качеството си на „горски стражар“ в ТП „ДГС Симитли“ ищеца е маркирал с КГМ, Серия А № 5431 дървесина от дървесен вид бук, с общо количество 16,67 куб.м – от 87 секции с дължина 2,5м, като на част от секциите е поставена КГМ и само една секция е с четлива абривиатура Серия А номер 5431 и след нейното маркиране е допуснал дървесината да бъде експедирана с товарен автомобил марка МАН, с рег. № **** собственост на „ГМ Трейд 2019“ ОДД, с. Полена, без надлежно издаден за целта превозен билет в нарушение на правомощията си по Закона за горите, утвърдена длъжностна характеристика и нареждания на работодателя си със Заповед № РД-07-50 от 19.01.2021г., с които му е вменено да издава електронни превозни билети за транспортиране на дървесина от държавни горски територии.

В съдебно заседание проведено на 26.10.2023г. от процесуалния представител на ищецът е представена за констатация трудовата книжка на ищеца, в която не е отразено възникване на друго трудово правоотношение. От Удостоверение за деклариране данни изх. № 010192303993711/13.12.2023г. на ТД НАП София се установява, че след прекратяване на трудовото правоотношение до 13.12.2023 г. няма данни за регистрирани действащи трудови договори.

По делото в качеството на свидетели са разпитани ****

Свидетелят *** посочва, че като управител на фирма „ГМ Трейд“ и отговарящ за дървесината, която се преработва и добива от фирмата му познава ищеца Д. С., като отношенията им са професионални. Него го ползват при експедирането на дървесината от временен склад до централния склад на фирмата, тъй като отговаря за този район. Посочва още, че през почивните дни са идвали и други служители на ДГС - Симитли, сред които са горски служители *** и **. За 16.05.2023г. посочва, че дървесината, която се е извозила в този ден е била маркирана с КГМ на горски служите Ангелов, но в централния склад имало дървесина маркирана и от други горски служители на ДГС Симитли, включително и от ищеца С.. Посочва, че товарния автомобил е бил спрял от служители на ИАГ – гр. София при клиента, който не е представил превозен билет на дървесината, но уточнява, че такъв е трябвало да бъде издаден от него, доколкото дървесината е била натоварена от централния склад на фирмата, а не от временния такъв.

Свидетеля **** посочва, че на 16.05.2023г. той е направил курса с товарния автомобил с рег. № *** от базата на фирма „ГМ Трейд“, нахояща се в землището на с. Крупник в посока местността „Равни рид“, землището на село Брестово. Посочва още, че от временния склад на фирмата му е бил издаден превозен билет от служителя Ангелов, след което е тръгнал за централния склад. Уточнява също така, че в този ден не е правил втори курс от балкана до базата. По отношения на ищеца посочва, че в този ден не е бил нито на сечището, нито на временния склад, нито е контролирал товаренето на дървесината. Посочва като горски служител присъствал в този ден **. Посочва, че проверката от служителите на ИАГ – гр. София му е извършена, когато е извършвал втория курс, при транспортиране на дървесината от централния склад на фирмата до клиента, като същите са дошли на адреса на клиента. Свидетеля Петров сочи още, че служителите на ДГС нямат нищо общо, когато дървесината преминава през централния склад на фирмата и е преработена.

Свидетелят **** в голяма част от показанията си преразказват извършената от тях

проверка и извършените от тях констатации. Свидетеля Стайковски посочва, че на 16.05.2023г. не е виждал ищеца С. да маркира със своята горска марка, както и не го е виждал на същата дата да експедира дървесина. Свидетеля Чалгънов посочва, че само на една секция ясно се е виждала горската марка и от системата са установили, че е на ищеца С., но кога е поставена не може да каже.

Съдът кредитира показанията на четиримата свидетели, като логични, и последователни, и кореспондиращи с останалите писмени доказателства по делото

Съобразно установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

С предявената искова молба съдът прие, че в случая е сезиран с три обективно кумулативно съединени иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, по които дължи произнасяне със съдебния си акт.

По иска с правно основание по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ :

Доказателствената тежест по този иск е на работодателя, който следва при условията на пълно и главно доказване да установи, че законосъобразно е упражнил това свое право, с всички допустими от ГПК доказателства.

За да бъде законосъобразно едно уволнение следва на първо място да е спазена процедурата по налагане на наказанието, което предполага изслушването на работника, респ. служителя, мотивиране на заповедта, спазване на преклузивните срокове. В настоящия случай посочените изисквания са спазени.

На първо място е спазена разпоредбата на чл. 194 от КТ, уреждаща сроковете за налагане на дисциплинарните наказания, като ал. 1 предвижда, че същите се налагат не по-късно от 2 месеца от откриване на нарушението и не по-късно от 1 г. от извършването му. Нарушението, извършено от ищеца, е открито на 16.05.2023 г., като заповедта е издадена на 26.07.2023 г. и е връчена на ищеца на същата дата. Считано от 22.06.2023г. до 25.07.2023г. ищецът е бил в отпуск по болест, видно от приетите като доказателства по делото болнични листове /л.37-39 от делото/. При тези данни съдът намира, че при налагане на дисциплинарното наказание са спазени предвидените в чл. 194 от КТ преклузивни срокове.

На следващо място процесната заповед е мотивирана, съдържа всички изискуеми реквизити, посочени в разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от КТ. Посочен е нарушителят, нарушението е описано достатъчно пълно и ясно с неговите обективни и субективни признаци, кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага. С оглед на това доводите на процесуалния представител на ищеца в обратна насока са напълно неоснователни.

С оглед изложеното, съдът приема, че са спазени процедурните изискванията по чл. 193 и чл. 195 КТ, поради което следва се установи дали ищецът е осъществил вменените му с уволнителната заповед дисциплинарни простъпки и дали наложеното наказание е съобразено с изискванията на чл. 189 КТ.

След като е приел писмените обяснения, работодателят не е изискал допълнителна информация, за да установи, дали наистина ищецът на 16.05.2023г. е маркирал, съответно експедирал товарен автомобил с рег. № **** собственост на ****, натоварен с дървесината описана в заповедта като вид, количество и дължина, без да издаде превозен билет. От свидетелските показания не се установява, че същия на този ден е извършил маркиране и експедиране на дървесина за това дружество. Видно от уволнителната заповед, в нея изисканите обяснения изобщо не са обсъждани; липсва аргументация, дали и поради каква причина се отхвърлят изложените твърдения на работника в обясненията му, а това от своя страна затруднява преценката на съда, правилно ли е било наложено дисциплинарното наказание и съответства ли то на извършеното.

По делото безспорно се установи, че на 16.05.2023 г. служители на ИАГ, гр. София са

задържали товарен автомобил марка МАН, с рег. № **** собственост на ****, с който е превозвана дървесина от дървесен вид бук, с общ обем от 16,67 куб.м – от 87бр. секции, с дължина 2,5 м, като водача на товарния автомобил е представил на контролните органи ПБ № 12937/00142 от 16.05.2023г., който не е издаден от ищеца, а от друг горски стражар на ТП ДГС Симитли - ***. Безспорно се установи, че извозваната дървесина не е съответствала на тази по снимковия материал прикачен към превозния билет. Съответно от показанията на свидетелите се установи, че при движение на товарния автомобил проследяващото устройство (GPS) за определен период не е функционирало и съответно не може да се установи, колко курса са направени с този автомобил и тези курсове от кои посоки са. Също така макар и да се установява, че само на една секция дървесина е имало поставена КГМ, с четлива абривиатура А № 5431, която е на ищеца С., не се установи по безспорен начин, че е поставена на 16.05.2023г. Напротив от показанията на всички свидетели се установи, че на този ден не са виждали С. нито да маркира дървесината, нито да експедира същата. Всички посочват че дървесината е експедирана от горски стражар ***, съответно посочения в заповедта превозен билет също е издаден от него. От доказателствата по делото макар и да се установява, че на 16.05.2023г. превозваната с товарния автомобил с рег. № **** собственост на **** дървесина да е транспортирана незаконно, доколкото не е била придружавана със необходимите документи, съгласно Закона за горите, не се установява, че ищеца С. е отговорен за това.

Ето защо настоящия съдебен състав приема, въз основа на събраните доказателства по настоящото дело, че не се доказва от работодателят при пълно и главно доказване, че са осъществени вменените във вина на ищеца дисциплинарни нарушения, посочени с правната норма на чл. 187, ал.1, т.3, т.7 и т.10 от КТ. Това доказване е процесуално задължение на ответната страна работодател, който е дисциплинарно наказващият орган.

Относно иска по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ :

Между страните не е спорно, че съществувало помежду им трудово правоотношение е имало безсрочен характер. Фактът на неговото незаконосъобразно прекратяване дава основание за уважаване и на конститутивната искова претенция за възстановяване на ищеца Д. К. С. на длъжността, от която е бил незаконно освободен.

Относно иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225, ал. 1 КТ:

За да бъде счетена за основателна претенцията на работник или служител с посочената правна квалификация, е необходимо да се констатира кумулативната даденост на следните предпоставки: 1/ прекратяването на трудовото правоотношение от страна на работодателя да бъде незаконно; 2/ уволненото лице да е останало без работа и/или да е работило на понископлатена работа; 3/ оставането без работа, респ. започването на по-нископлатената работа да се дължи на незаконното уволнение и 4/ да са настъпили вреди за работника или служителя, чийто размер се изчислява съобразно brutното му трудово възнаграждение за последния пълен отработен месец.

Уважаването на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ води до квалифициране на процесното уволнение като незаконосъобразно.

Липсва спор по делото, че ищецът Д. К. не е започвал друга работа след прекратяването на процесното трудово правоотношение. В подкрепа на този извод са и представеното от ищцовата страна и прието като писмено доказателство по делото Удостоверение за декларирани данни изх. № 010192303993711/13.12.2023г. на ТД НАП София, както и от констатацията на съда в проведеното на 26.10.2023 г. открито съдебно заседание, че след като е прекратено процесното трудово правоотношение, считано от 26.07.2023 г., в оригинала на трудовата книжка на ищеца не е отбелязано да е започнал работа по друго трудово правоотношение.

Несъмнено е, че оставането на ищеца без работа се дължи на незаконното уволнение,

като за работника от това са настъпили и вреди в размер на загубеното брутно трудово възнаграждение, което е щял да получи.

Базата за изчисляване на дължимото обезщетение е визирана в чл. 228, ал. 1 КТ – брутното трудово възнаграждение за последния пълен отработен месец на ищеца. Размерът на последното възлиза на сумата от 1840 лв., съгласно нарочно удостоверение, представено от ответника работодател, неоспорено от ищцовата страна.

Що се касае до времето, за което може да бъде присъдено коментираното обезщетение, трябва да се има предвид, че максималният период, съгласно чл. 225, ал. 1 КТ, е шест месеца, считано от датата на уволнението. С исковата си молба, с която оспорва законността на уволнението, работникът или служителът има право да предяви претенцията си за обезщетение за оставане без работа за целия шестмесечен срок. Когато обаче този срок не е изтекъл до приключване на съдебното дирене в първата инстанция, може да се присъди обезщетение само до този момент. Следователно в разглежданата хипотеза е допустимо присъждане на обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ за периода 26.05.2023 г. – 14.12.2023 г., възлизащо общо на сумата от 9 200.00 лева. А за разликата над тази сума до пълния заявен размер от 11 040 лева, касаеща периода 15.12.2023 г. – 26.01.2024 г., искът подлежи на отхвърляне поради това, че визирият период се отнася до време, което е след приключване на съдебното дирене в настоящата инстанция.

Необходимо е да бъде уважено и искането за законна лихва върху присъденото обезщетение, считано от датата на исковата молба до окончателното погасяване (вж. по този въпрос Тълкувателно решение № 3 от 19.03.1996 г. по гр. д. № 3/1995 г., ОСГК на ВС).

Относно разноските и дължимата държавна такса:

При този изход на спора ищцовата страна има право да получи от ответника съдебните разноски в размер на 1960 лева, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно представения списък на разноските по чл. 80 ГПК. Не приема направеното възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, доколкото са предявени три иска.

Ответникът, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, трябва да бъде осъден да заплати по сметка на Районен съд – гр. Благоевград държавната такса, дължима във връзка с уважаването на ищцовите претенции по чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 вр. чл. 225 КТ. Сборът на държавните такси по трите претенции възлиза общо на сумата от 468 лв.

Относно предварителното изпълнение на решението в частта му, касаеща обезщетението по чл. 225 КТ :

Съгласно чл. 242, ал. 1 ГПК, съдът служебно допуска предварително изпълнение на решението, когато присъжда издръжка, възнаграждение и обезщетение за работа. Обезщетението по чл. 225 КТ също представлява вид „обезщетение за работа“ по смисъла на цитираната разпоредба от гражданския процесуален закон (вж. изрично в тази насока Определение № 473 от 27.06.2012 г. по ч. гр. д. № 425/2012 г., IV г. о. на ВКС). Ето защо и трябва да бъде допуснато предварително изпълнение на настоящото решение в частта, с която в полза на ищеца е присъдено такова обезщетение.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО и ОТМЕНЯ, на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, уволнението на Д. К. С., с ЕГН ***** със съдебен адрес : гр. Благоевград, ул. „Д**** от длъжността „горски стражар“, заемана при ТП ДГС Симитли, с адрес : гр. Симитли, ул. „Г. Димитров“ 23, представявано от Директора инж. Благой Кишев извършено на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ и със Заповед № РД-07-406/26.07.2023г. на Директора на ТП

„ДГС Симитли“.

ВЪЗСТАНОВЯВА, на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ, Д. К. С., с ЕГН ***** със съдебен адрес : гр. Благоевград, ул. „Д**** на заеманата преди незаконното уволнение длъжност – „горски стражар“, при ТП ДГС Симитли, с адрес : гр. Симитли, ул. „Г. Димитров“ 23, представлявано от Директора инж. Благой Кишев.

ОСЪЖДА, на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225 КТ, ТП ДГС Симитли, с адрес : гр. Симитли, ул. „Г. Димитров“ 23, представлявано от Директора инж. Благой Кишев, **ДА ЗАПЛАТИ** на Д. К. С., с ЕГН ***** със съдебен адрес : гр. Благоевград, ул. „Д**** сумата от **9 200 лв. /девет хиляди и двеста лева/** за периода 26.07.2023 г. – 14.12.2023г. поради незаконно уволнение от длъжността „горски стражар“, заемана при ТП ДГС Симитли, с адрес : гр. Симитли, ул. „Г. Димитров“ 23, представлявано от Директора инж. Благой Кишев, извършено на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на исковата молба – 21.08.2023 г., до окончателното погасяване. Като ОТХВЪРЛЯ този иск за разликата над уважената част от 9200 лева до пълния заявен размер от 11 040 лв. и за периода 15.12.2023 г. – 26.01.2024 г.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ТП ДГС Симитли, с адрес : гр. Симитли, ул. „Г. Димитров“ 23, представлявано от Директора инж. Благой Кишев, **ДА ЗАПЛАТИ** на Д. К. С., с ЕГН ***** със съдебен адрес : гр. Благоевград, ул. „Д**** сумата от **1960 лв. /хиляда деветстотин и шестдесет лева/**, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение, направени в производството по гр. д. № 1696/2023 г. на РС – гр. Благоевград.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ТП ДГС Симитли, с адрес : гр. Симитли, ул. „Г. Димитров“ 23, представлявано от Директора инж. Благой Кишев **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на Районен съд – гр. Благоевград сумата от **468 лв. /четиристотин шестдесет и осем лева/**, представляваща държавна такса, дължима за производството по гр. д. № 1696/2023 г. на РС – гр. Благоевград.

ДОПУСКА, на основание чл. 242, ал. 1, пр. 3 ГПК, предварително изпълнение на настоящото решение в частта му, с която е уважен искът по чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225 КТ, имащ за предмет присъдено в полза на ищеца обезщетение поради незаконно уволнение в размер на 9 200 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – гр. Благоевград в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

В частта, с която е допуснато предварително изпълнение, решението има характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба пред в Окръжен съд – гр. Благоевград в едноседмичен срок от съобщаването на страните.

Да се връчи, на основание чл. 7, ал. 2 ГПК, препис от съдебния акт на страните по делото, като в съобщението, с което се извършва връчването, изрично да се отбележи, че решението подлежи на обжалване, както е посочено в него.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____

